

๓๑

ในท่ามกลางเสียงระเบิดที่ตั้งแหว่เป็นระยะ รถอีกคันหนึ่งก็ถูกเรียกให้แวะรับร่างของนายร้อยเอกลอร์ซี ร้อยเอกภักดีพาเธอมานั่งรอในรถคันแรกก่อนจะกลับไปส่งงาน ทิพย์น้ำตาไหลเศร้าสลดหดหู่จนไม่อาจพูดจาหรือคิดอ่านอะไรอีก

อีกครู่หนึ่งร่างสูงก็เปิดประตูรถเข้ามา ในมือมีโทรศัพท์ซึ่งเขาใช้มันเกือบตลอดเวลา

“คุณไปไม่ทันเครื่องบินแล้ว”

เธอพยักหน้า ดีเหมือนกันที่ซัลมัญจะได้รับการรักษาเร็วขึ้น

“มีคนตกค้างอยู่บ้างไหมคะ”

“มี แต่ถึงยังไงก็จะมีเครื่องบินลำใหม่มารับ ทุกคนจะได้กลับไทยแน่ๆ”

“ฉันไม่เห็นคุณเลยตอนที่พวกเราออกจากที่พัก”

เรื่อง “ผมออกมาก่อนที่ทางโน้นจะเริ่มโจมตี ไม่รู้มาก่อนว่าจะเกิดไม่อย่างนั้นคงไม่ถึงคุณไว้” คำพูดตอนท้ายเหมือนลำนึกผิด

เธอเดาออกว่าชายหนุ่มมีเครือข่ายงานราชการอยู่ที่นั่น “ถึงทั้ง
ฉันก็ไม่ว่าอะไรหรอกค่ะ คุณไม่จำเป็นต้องเสี่ยงภัยขนาดนี้เลย”

“จำเป็นซี”

“แต่เพื่อนๆ ของฉันก็ปลอดภัยดีทุกคนไม่ใช่หรือคะ”

“ทุกคนปลอดภัย... แต่ว่าผมไม่ได้หมายถึงพวกเขา”

เธอมองชายหนุ่มอย่างแปลกใจ ดวงตาคมเขม่วาววามมองตอบ
เธอกำลังเสียใจกับการตายของมิตรที่แสนดี จึงไม่มีกำลังใจจะซักถาม

รถเล่นนาร์ตที่มีร่างของนายร้อยเอกหนุ่มที่เพิ่งเสียชีวิตมุงหน้า
ไปยังสนามบิน... ในห้องโถงใหญ่ของอาคาร กลุ่มคนที่ถูกทิ้งไว้กำลังถก
เถียงกับเจ้าหน้าที่ เธอรู้สึกโล่งใจที่ไม่เห็นเพื่อนๆ นาฏศิลป์ถูกทิ้งค้างอยู่
แต่นายนักข่าวคนเก่งกับพรรคพวกที่กำลังส่งเสียงโวยวายทำให้เธอชะงัก
ถอยหลบออกมา

“ฉันจะไม่รอที่นี่หรือว่ากลับไทยกับพวกเขา ฉันจะไปหัสติน”

ดวงตาของอีกฝ่ายวาววาม “ทำไมล่ะ”

เธอไม่ตอบแต่ย้อนถาม “แล้วคุณล่ะคะ จะไปที่ไหนต่อ”

“ไม่มีความจำเป็นที่ผมจะกลับไทย จากนั้นผมจะไปหัสตินเลย”

“คุณจะไปยังไงคะ”

“ไปทางพื้นดิน... ต้องนั่งรถลงเรือและเดินป่าผ่านไป”

“คุณเคยเดินทางเส้นทางนี้มาก่อนหรือคะ”

“ไม่เคย แต่จะมีคนมานำทาง”

“ถ้าอย่างนั้นให้ฉันไปด้วยได้ไหม...” เธอถามหลบตาเมื่อ

ต้องไปปัด “ฉัน... เอ่อ... จะได้ไปสมทบกับเพื่อนๆ นาฏศิลป์...”

อีกฝ่ายหัวเราะขำๆ “งานแสดงคงไม่สำคัญขนาดนี้กระมัง
ถึงไม่มีคุณ พวกเขาก็มีกันตั้งสิบคน คงจะปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมได้
ไม่มีใครตำหนิหรอกในเมื่อมันเป็นเหตุสุดวิสัยอย่างนี้”

“ไม่มีใครแสดงนาฏศิลป์โศพลได้นอกจากฉันคนเดียว”
 “พระชายาจัดนาฏศิลป์โศพลเองได้ ทำไมจะมาสนใจคุณ”
 เธอหมดทางถกเถียง “ถ้าคุณไม่พาไป ฉันคงต้องหาทางไป
 ของฉันเอง”

“ในเวลาวิกฤตแบบนี้ บอกได้เลยว่าไม่มีความสะดวกสบาย
 ปลอดภัยเลย และยิ่งจะพบอันตรายได้ทุกเมื่อ”

“ฉันไม่กลัวลำบากหรือค่ะ เวลานี้คงไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว”

ชายหนุ่มถามอย่างกลางแกลงใจเป็นอย่างยิ่ง “บอกได้ไหม
 ว่ามีอะไรที่สำคัญกว่าการแสดงนาฏศิลป์หรือเปล่า ทำไมคุณจะต้องไปหัสติน
 ให้ได้ ทำไมไม่กลับไทยหรือไม่ก็กลับโศพล”

“ฉันมีหน้าที่ต้องไปแสดงค่ะ...”

“แค่นั้นเองหรือ” น้ำเสียงถามเยาะหยัน

“ฉันไม่ใช่ผู้ก่อการร้ายก็แล้วกัน ฉันจะไม่ทำให้คุณเดือดร้อน”

“แต่คุณก็ทำแล้วละ” คำพูดขุ่นเคืองทำให้เธอนิ่งมองอย่าง
 แปลกใจ ชายหนุ่มเม้มหน้า พุดกราวๆ “ตกลง ผมจะพาคุณ
 ไปหัสติน”

รถยนต์คันเล็ก วิ่งช้าๆ ไปตามถนนดินที่แคบและขรุขระใน
 เส้นทาง ลดเลี้ยวและปลอดภัยที่ตัดผ่านพื้นที่ชานเมือง ผู้ชายที่นั่ง
 ข้างหน้าสองคนพูดกันด้วยภาษาท้องถิ่นลองปรี คนขับรถเป็นคนในพื้นที่
 แต่อีกคนหนึ่งเป็นคนของหัสตินและเป็นผู้ที่สื่อสารก็บรรยายเอกรกภักดี
 ด้วยทำที่ยำเกรงด้วยภาษาท้องถิ่นหัสตินที่ทิพย์พอจะเข้าใจอยู่บ้างเพราะ
 ได้ร่ำเรียนก่อนจะเดินทาง น้ำเสียงของคนทั้งสองเคร่งขมึนซัดซอมกันถึง
 การเดินทางซึ่งจะมีผู้อื่นเข้ามารับช่วงนำทาง

ทิพย์อ่อนเพลียและสลัดใจกับการที่คนใกล้ตัวจากไป... หลังจาก

ลอร์ชเสียชีวิต เธอก็นึกห่วงใยซลัมภูขึ้นกว่าแรก เขาจะได้รับการรักษาพยาบาลอย่างดีหรือไม่ ใครจะประสานงานดูแลแทนในเมื่อคนที่รู้งานดีที่สุดได้จากไปเสียแล้ว...

เธอนึกถึงงานที่รออยู่ หากเธอรอดชีวิตไปถึงหัสติน เธอยังต้องทำงานที่เธอไม่อยากจะทำ... น้ำตาพรุลงมา ทิพย์กรี๊ดปาดน้ำปาดทั้งคนนั่งข้างๆ หันมามอง

“หลับก่อนก็ได้ อีกนานกว่าจะถึง” เสียงบอกอ่อนโยนกว่าที่เคยได้ยิน ทิพย์หลับตาอย่างว่าง่ายเพื่อที่จะไม่ต้องตอบโต้

รถแล่นโยกๆ คลอนๆ เธอได้ยินเสียงทุ้มพูดกับคนที่นั่งข้างหน้าเป็นระยะ เธอเผลอหลับ ตื่นขึ้นเมื่อมีออเนอร์ ของชายหนุ่มทาบกับต้นแขน ใบหน้าที่มีหนวดเครารกๆ ลอยอยู่ใกล้ๆ

“เราจะรอคนที่จะมารับกันที่นี่”

ทิพย์มองออกไปในความมืด เห็นแต่เงาไม้ใหญ่ที่บครึม ครั้นก้าวลงจากรถ เดินตามมือของร้อยเอกภักดีที่คอยจับจูง และคนนำทางที่ถือกระบอไฟฉายคอยส่องทางให้จึงเห็นบ้านไม้หลังเล็ก เธอแปลกใจที่เครื่องเรือนข้างในตัวบ้านไม่ส่งกลิ่นอับร้างหรือเคลือบด้วยละอองฝุ่นซากแมลงอย่างที่คิดไว้ แต่สะอาดสะอ้านราวกับว่ามีคนใช้สถานที่นั้นอยู่ตลอดเวลา คนนำทางจุดตะเกียง ชีมือไปทางหนึ่ง พลางพูดภาษาพื้นเมืองสำเนียงแปลก

ชายหนุ่มหันมาบอกเธอว่า

“ห้องน้ำอยู่ทางโน้น ไปล้างหน้าล้างตาก่อนเถอะ”

เธอคลำไปตามทางที่บอก ห้องน้ำเล็กๆ มีน้ำสะอาดเต็มถัง

พออาศัยทำความสะอาดร่างกายในยามยาก

พอกลับออกมา อาหารเย็นซิดที่เปิดจากกระป๋องก็รออยู่แล้ว

“ทานเสีย จะได้มีแรง หลังจากนั้นจะต้องเดินทางกันอีกไกล”

ทิพย์ไม่ปฏิเสธอาหารรสชาติแปลกๆ นั้น นับจากที่เกิดการจี้

เครื่องบิน เธอยังไม่ได้ทานอะไรนอกจากน้ำ เธอฝึกกินอาหารได้ไม่กี่คำ น้ำตาก็พรูลงมา เธอหันหน้าหนีไข้ไปหลายนิ้วกรีดทิ้ง

คนที่นั่งข้างๆ พุดเสียงอ่อน “อย่าคิดมากเลย ไม่มีชายชาติทหารคนไหนเสียชีวิตหรอก เขาไปอย่างสมเกียรติแล้ว”

“เขาจะตายไหม ถ้าฉันไม่ทิ้งไป...”

“คุณทำดีที่สุดแล้ว ถึงคุณนั่งอยู่ด้วย กว่าจะพบเขาก็คงจะทนไม่ไหวเหมือนกัน”

เธอกลืนสะอื้น

อีกฝ่ายลุกไปจัดที่ให้นอนบนเก้าอี้ไม้ตัวยาว

“มานอนพักเถอะ ถ้าจะไปเมื่อไรผมจะปลุก”

ร่างบางเดินเรื่อยๆ ไปนอนลงอย่างว่องว้าย นึกถึงภาระกิจที่รออยู่ข้างหน้าด้วยความขมขื่นวิตกกังวล น้ำตาเธอซึมเยิบๆ

รถที่มารับในตอนเช้ามืด แม้จะดูเก่าแต่กลับมีสมรรถนะในการเคลื่อนที่ในหนทางทุรกันดารสูง ล้อย่างใหญ่เหมาะกับเส้นทางซึ่งไม่ใช่ถนนที่ถูกสร้างด้วยแรงคนและไม่ใช่เส้นทางที่คนทั่วไปใช้กัน แต่เป็นพื้นผิวธรรมชาติสูงต่ำขรุขระ ครั้งแล้วครั้งเล่าที่รถต้องลุยผ่านธารน้ำปั่นป่ายขึ้นลงเนินดินและโขดหิน

รอยเอกภักดีนั่งอยู่ข้างๆ ไข้แขนกันร่างบางๆ ที่กระดอนเป็นบางช่วงไม่ให้กระแทกบาดเจ็บ ทิพยยึดขอบหน้าต่างจนตัวเกร็ง

รถจอดใต้ไม้ทึบเพื่อทานอาหารกลางวันที่ดีจัดดี ชายหนุ่มกับคนนำทางที่ถือปืนไว้ตลอดเวลา พุดกันอย่างเคร่งเครียดมีกระดาดแผ่นที่ยับๆ วางตรงหน้า ทั้งสองผลัดกันลากปลายนิ้วผ่านเส้นสายที่ยุ่งเหยิงขณะที่ถามและตอบ เส้นคิ้วเข้มที่ส้วยงามของชายหนุ่มขมวดมุ่น จับตามองไปหน้าดำๆ ของคนนำทางท่องถื่นอย่างตั้งอกตั้งใจ

ชายหนุ่มเดินมาหาทิพย์ที่นั่งมองอยู่นอกรวง
 “ต้องลำบากกับเส้นทางวิบากอีกนิด แต่เย็นนี้คงถึงแม่น้ำสีทันดร
 แล้วเราจะนั่งเรือต่อไปจนเข้าหัสติน”

“คะ” เธอรับคำ

“คุณจะไปหัสตินใช่ไหม หรือว่าจะไปที่อื่น”

เธอนิ่งแล้วตอบคำเดิม “คะ”

เขามองเธออย่างขงใจ “ทำไมคุณไม่ไปหัสตินจากโสฬส

ทำไมต้องลำบากไปกับคนไทย”

เธอหลบตา พูดย่อยๆ ตามบทที่ซึกซอมมา

“ก็ฉัน... เออ... ฉันเป็นคนไทย... ครอบครัวมาตั้งรกรากอยู่
 ประเทศไทยนานแล้ว ฉันผ่านการคัดเลือกนาฏศิลป์ครั้งนี้โดยขั้นตอน
 การคัดเลือกเหมือนคนอื่น ๆ

“จ้ะหรือ” น้ำเสียงชายหนุ่มเยะหยัน

“คุณ... สงสัยอะไรคะ”

“เปล่า ผมเชื่อทุกคำที่คุณพูด..!”

ทิพย์รู้ว่าถูกประชดแต่ก็โต้แต่นิ่ง เธอไม่อยากจะโกหกอีก
 ทุกคนขึ้นรถเพื่อเดินทางต่อ หนทางยังคงขึ้นลงปั่นป่วนโยกคลอนไม่รู้จบ
 การกระแทกกระชั้นที่ต่อเนื่องทำให้ไม่มีใครอยากพูดคุยหากไม่จำเป็น
 ทุกคนได้แต่กวาดนาฬิกาถึงปลายทางโดยพลอดภัย

มีเสียงเรียกจากวิทยุคลื่นสั้น นายคนนั่งหน้าพูดตอบโต้ครูหนึ่ง
 ก็หันมาพูดกับชายหนุ่มด้วยภาษาท้องถิ่นที่ทิพย์พอจะเข้าใจอยู่บ้าง

“เราต้องเปลี่ยนเส้นทาง ข้างหน้าไม่ปลอดภัย”

รถจอดอีกครั้ง แล้วชายทั้งสามก็เขาล้อมแผ่นแผ่นที่ถกเถียงกัน
 อย่างเคร่งเครียด ทิพย์ตม่น้ำจากภาชนะที่รื้อยกกักตังให้ รอคอยอย่าง
 ออดทนจนชายทั้งสามกลับมา

“เราจะไปกันอีกทางหนึ่ง”

เธอรู้อยู่แล้วว่าเส้นทางใหม่ที่กำลังบ้ายหน้าไป ไม่ใช่เส้นทางที่คนนำทางเคยผ่านมาก่อน ดังนั้นจึงมีบ่อยครั้งที่ต้องจอดรถแล้วชายทั้งสามลงจากรถเพื่อถกเถียงหาทิศทางก่อนจะไปกันต่อ

“เราหลงทางกันหรือเปล่าคะ”

“ถึงหลงก็ต้องหาทางไปให้ถึงจนได้ อย่ากลัวไปเลย” ชายหนุ่มพูดอย่างมุ่งมั่น

ยิ่งไป หนทางก็ยิ่งวิบากแล้วจู่ๆ ทางก็ขาดหาย กลายเป็นหน้าผาขวางหน้า รถคันใหญ่หยุดนิ่งแล้วชายทั้งสามก็เปิดประตูลงไปโดยพร้อมเพรียง พวกก็ยืนอยู่ครู่หนึ่งจึงเดินย้อนกลับไปสำรวจความปลอดภัยของถนนก่อนจะกลับมาขึ้นรถ

“หลงทางหรือคะ”

“ต้องถอยรถกลับไป”

ท้องฟ้ามืดมัวลง เพราะเวลาที่เคลื่อนคล้อยและกลุ่มเมฆฝนที่ตั้งเค้าเหมือนจะตกลงมา พวกผู้ชายผลัดกันชะโงกออกไปดูทางพลางส่งเสียงบอกแก่กัน รถที่มีล้อใหญ่เทอะทะค่อยๆ แล่นถอยไปข้างหลังเพื่อกลับเข้าสู่เส้นทางเดิม

ขณะที่กำลังคลานอยู่ตรงจุดวิบาก จู่ๆ แนวพื้นดินที่ล่อหนึ่งบดทับก็เลื่อนวบ! แล้วยังพาเนื้อเนินดินบริเวณนั้นไหลพรุลง รถทั้งคันไหลตามแล้วพลิกเปลี่ยนมุมวบ เรียกเสียงอุทานตกอกตกใจ รถลื่นไหลลงมาตะแคงติดอยู่กับซอกเนินที่อยู่ในระดับต่ำลงไป ทิพย์เองไหลไปทับร่างของนายร้อยเอกภักดีซึ่งนั่งอยู่ในคันที่ถูกพลิกต่ำลง แขนของเขารวบรัดร่างเธอไว้ก็บอกในทันที ปลายจมูกโด่งใหญ่ประชิดใบหน้าสีอ่อนที่ซีดลงเพราะความตกใจ

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

ทิพย์ได้แต่หันหน้าโหนตัวกลับ แม้กำลังตกใจ แต่แผ่นอกและ
วงแขนอุ่นที่โอบรัดร่างของเธอทำให้เธอถึงกับคิดอะไรไม่ออก

มีเสียงคราง แขนข้างหนึ่งของคนข้างหน้าถูกขอบหน้าต่างรถ
พลิกทับไว้ ส่วนชายคนขับโดนเป็นที่อีกฝ่ายถืออยู่ กระแทกเข้าโดยแรง

“เป็นยังไงกันบ้าง บาดเจ็บตรงไหน”

“แขนผมถูกทับ” ชายคนข้างหน้าส่งเสียง

“เจ็บมากไหม ขยับตัวได้หรือเปล่า”

“พอทนไหวครับ” น้ำเสียงอีกฝ่ายบอกความเจ็บปวด

ชายหนุ่มปีนออกจากรถแล้วหันมาดึงทิพย์ออกไปก่อนจะ
หันมาช่วยนายคนขับที่ออกมายืนตัวงอได้ครู่เดียวก็ทรุดลงเพราะกระแทก
กับปืนของเพื่อนเข้าเต็มที ทิพย์เข้าไปสอบถามอาการเพื่อที่จะช่วยเหลือ
พอเปิดเสื้อขึ้นดูก็เห็นรอยเขียวปนม่วงเป็นจ้ำที่ชายโครง

นายรอยเอกจากหัสตินิน ผละไปชะโงกหน้าถามอาการคนที่ยัง
คงติดอยู่ข้างใน

“ผมจะลองยกรถดู คุณพยายามดึงแขนออกมานะ”

“ครับ”

ชายหนุ่มร้องบอกให้อีกสองคนหลบให้พ้นทิศทางเพราะไม่แน่ว่า
ดินจะไหลพารถเลื่อนจากที่อีกหรือไม่ เขาปีนไปยังด้านที่หลังคารรถทำมุมกับ
เนินดินที่รถไหลลงมาติด เริ่มนับหนึ่ง พอถึงสามเขาก็ออกแรงยกรถขึ้น
สุดกำลัง เสียงชายคนที่ติดอยู่ข้างในร้องลั่น

“หลุดไหม”

“หลุดครับ” เสียงตอบบอกความเจ็บปวด

เป็นนานกว่าจะช่วยดึงร่างใหญ่ออกมาได้ ชายเคราะห์ร้ายทิ้งตัว
ลงกับพื้น เหยื่อไหลเต็มใบหน้าที่ยึดเผือด

ทิพย์เข้าไปตรวจดูบาดแผล

“กระตูกแขนงจะทำจะแตก ต้องทำอะไรมาตามไว้”

ชายหนุ่มและหญิงสาวช่วยกันทำการปฐมพยาบาลพื้นฐานแม่จะไม่ใช้ด้วยความคล่องแคล่วชำนาญนักก็ตาม ไม่เข้าแขนที่บาดเจ็บก็ถูกพันผ้าไว้กับด้ามไม้แข็งแรงคล้องไว้กับลำคอคนเจ็บ

“คงต้องทิ้งรถไว้ที่นั่นแล้วละ” เขาพูดอย่างอ่อนใจ

ชายนำทางพูดว่า “บาดเจ็บอย่างนี้ผมคงไม่มีประโยชน์อะไร คงจะเดินทางได้ช้าและกลายเป็นภาระของเจ้านายเปล่าๆ ยิ่งกว่านั้นผมต้องกลับไปถึงฐานภายในสามวันเพราะจะมีงานสำคัญอื่นต้องทำ”

“ผมเองก็ต้องไปพาครอบครัวออกจากนองเบน” ชายคนขับรถพูดอย่างกังวล “ที่นั่นไม่ปลอดภัย ผมทิ้งพวกเขาไว้ไม่ได้”

“แม่น้ำยังไม่ไหล พอถึงแม่น้ำก็ไม่หลงแล้วครับเจ้านาย”

นายร้อยเอกหนุ่มมองคนบาดเจ็บทั้งสองอย่างเคร่งเครียด

“ตกลง เราจะไปต่อกันเอง”

อีกครั้งหนึ่งที่แผ่นกระตาศยั๊บบๆ ถูกวางลงตรงหน้าแล้วคนทั้งสามก็พูดกันพลางลากปลายนิ้วผ่านเส้นสายและแนวสีที่บ๊อบๆ อย่างเคร่งเครียด ชายหนุ่มหรือคนสัมผัสภาระจากตัวรถมาแบ่งปันกันรวมทั้งที่นอนสนามยาและเสบียงอาหาร อีกครู่ก็โบกมืออำลา

ทิพย์เดินตามอย่างว่าง่าย ฟ้ามีดมัวลง เธอได้ยินเสียงนกป่าดังอยู่ตรงโน้น ตรงนี้ชวนให้รู้สึกวังเวง แต่เงาร่างสูงที่สะพាយไปบ่ยอมนำอยู่ข้างหน้ากลับทำให้มั่นใจอย่างประหลาด

เธอแปลกใจตัวเองที่ไม่ได้หวั่นกลัวเท่าที่ควร ทั้งๆ ที่นี่เป็นครั้งแรก ที่องค์ครูณีซึ่งเคยใช้ชีวิตสะตวงสบายอยู่ในเวียงวัง ต้องมาระหกระเหินเดินอยู่กลางป่าลึก

ชายหนุ่มหันมาช่วยจุดจุดเมื่อต้องปีนป่าโขดหิน มีบางถูก

ปล่อยไว้ในอุ้งมือที่แข็งแรงด้วยความไว้วางใจ บางครั้งวงแขนแข็งแรงนั้น
โอบรัดเธอไว้ทั้งร่างเมื่อก้าวพลาด

ทำไมก็ไม่รู้ เธอผลอนึกไปถึงวงแขนที่เคยโอบเธอพาเคลื่อนไป
ในฟลอร์เต้นรำเมื่อหกปีที่แล้ว องค์กรชายภควัด...

ชายผู้สังเกตเห็นใจเธอนับแต่ুবแรกที่เห็น แม่รูปร่างเขาสูงใหญ่
ล่ำสันเพราะวัยที่แตกต่างกับไรหนวดเคราอ่อนๆ ที่ปกคลุม ครึ่งใบหนา จะ
ทำให้ผิดแผก แต่เขาก็ช่างเตือนย้ำเธอให้นึกถึงคนที่ติดอยู่ในส่วนลึกของ
ความทรงจำ...

เธอมองปอยผมที่ถูกรวบรัดไว้ที่ต้นคอด้านหลังของชายหนุ่ม
พลางนึกถึงอดีต ที่ในบัดนี้คล้ายกลายเป็นเพียงความฝันที่ลางเลือน...
เวลาผ่านไปนานถึงหกปีแล้ว ตลอดช่วงเวลานั้น ภารกิจและวิกฤตเหตุการณ์
ต่างๆ ของบ้านเมืองทำให้เธอไม่มีเวลาว่างพอจะทบทวนความสัมพันธ์ที่
เบ่งบานรวดเร็วราวกับดอกไม้บานข้ามคืน... องค์กรชายเองคงจะมีภารกิจมาก
เช่นกัน เพราะหลังจากนั้นเธอได้ยื่นเพียงว่าทรงเสด็จไปศึกษาต่อที่
สหรัฐอเมริกา แล้วก็ไม่ได้สนใจจะติดตามข่าวได้อีกเลย

ใบหน้าที่ถูกคลุมด้วยไรเคราหันมาพอดี สายตาของเธอทำให้
ชายหนุ่มชะงักงัน เธอเองก็วางสีหน้าไม่ถูก

“กำลังคิดอะไรอยู่หรือ”

“ฉัน... เออ... สงสัยว่าคุณรู้อาชีพหรือเปล่า...”

“ไม่รู้หรอก... แต่ยังไงก็ต้องไปให้ถึงจนได้”

“คุณไม่กลัวบ้างหรือคะ”

“กลัวอะไร”

เธอยิ้ม “คนหัสตินเป็นเหมือนคุณทุกคนหรือเปล่าหนอ”

“เป็นยังไงหรือ” มีประกายยิ้มผุดพรายขึ้นในหน่วยตารูปสวย
ที่ไม่น่าจะเป็นดวงตาของผู้ชายนักสู้ เวลาที่เขาไม่ขี้ขี้ครี๊ด ดวงตาคู่นั้น

ข้างสวยงามและอ่อนโยนไม่แพ้วางตาของอิสตรี

“หน้าตาทำทางพวกคุณคล้ายๆ กัน ฉันเคยรู้จักชาวหัสติน
คนหนึ่ง...” น้ำเสียงเธอขาดหาย

“ใครหรือ” ดวงตาคมเข้มวาววาบขึ้นทันที

ทิพย์สันหน้า “ข้างเถอะ ฉันจำเขาไม่ได้แล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นเขาคงไม่ใช่คนสำคัญ...! คุณถึงจำไม่ได้”

“มันนานมากฉันเลยจำไม่ได้”

“แต่บางคน นานแค่ไหนก็จำได้...! ขอเพียงแค่นี้...” น้ำเสียง
ปราทำให้อ่อนน้อมคอดฟัง

ชายหนุ่มหยุดพูด หันกลับเหมือนขุ่นเคือง...

๓๒

ฝนโปรยลงมา แล้วตกหน้าต่อนื่อง ชายหนุ่มใช้ถุงนอนเย็บด้วย
ผ้าใบซึ่งถูกพับม้วนนำติดตัวมา คลี่กางคลุมให้ เสื้อผ้าที่ชุ่มน้ำ ทำให้ร่างบาง
สะท้อนด้วยความหนาวเหน็บ

ดวงตาคมเข้มก้มมองเสื้อย่น้ำสีอ่อนซีดเขียว ถ้ามองอย่างอาหาร
“ไหวไหม”

“ไหวค่ะ”

พอเขาขยับเข้าใกล้ เธอก็ขยับหนีเพื่อรักษาระยะห่างไว้
“ผู้หญิงโสฬสยังหัวโบราณอยู่ใช่ไหม” เขาชวนคุย “เห็นนิยม
คลุมหน้ากันและยังไม่ค่อยยอมรับวัฒนธรรมตะวันตกเท่าไร”

“แล้วผู้หญิงหัสตินล่ะคะ ปฏิบัติตัวกันยังไง”

“สังคมหัสตินเปิดกว้างนานแล้ว ผู้หญิงทำงานนอกบ้าน แต่ที่
นิยมปิดหน้ากันก็ยังมี”

“ฉันว่าการคลุมหน้าเป็นประเพณีที่ดีนะคะ”

“เพราะอย่างนั้นใช่ไหม จึงไม่ค่อยได้เห็นหน้าตาชัดๆ ของพระ

ราชวงศ์หญิงโสฬสทางสี่ต่างๆ” เขากามยิ้มๆ

“สังคมโสฬสค่อนข้างปิดค่ะ ผู้หญิงส่วนใหญ่แทบไม่ออกงานสังคม แต่เราก็อใจจนบรรณนิยมวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นอยู่”

“แต่คุณก็ได้เปิดหน้าต่างนะ ช้ายังใส่เสื้อสายเดี่ยวอีกด้วย” ดวงตาของเขาพรายระยับล่อเลียน

“ก็... ก็ฉันโตในไทยนี่คะ” เธอแก้มตัว หลบประกายตาวาววาวที่บอกให้รู้ว่าไม่เชื่อถ้อยคำพูดของเธอสักนิด “เมื่อฉันมาวันแรก... เออ... หมายถึงมาเข้ากลุ่มกับเพื่อนๆ นาฏศิลป์นะคะ ฉันใส่เสื้อแขนยาวกระโปรงยาวรอมเทา แล้วฉันก็กลายเป็นสิ่งแปลกประหลาด ไม่มีใครชอบแบบนี้ ฉันก็เลยต้องเปลี่ยนให้เหมือนพวกเขา”

“เปลี่ยนยังไง ก็ไม่เหมือน”

“แล้วผู้ชายหัดดินตองไว้มวยาว ไหว่หนวดเคราแบบนี้ด้วยหรือ”

“คุณไม่ชอบหรือหรือ”

“ฉันว่ามันไม่ค่อยเหมาะกับคุณเท่าไร” เธอพูดยิ้มๆ

“ถ้าอย่างนั้น ยังไงถึงจะเหมาะกับผม” ประกายตาคนถามวาววามระริกทาทาย ทำให้เธอต้องเมินหน้าหนี สีหน้ายามไม่เยาะหยันกลับโลมเลียมเปิดเผยจนเธอรูสึกอึดอัด

เสียงถามรุกรเราเมื่อไม่ได้รับคำตอบ

“บอกซิว่ายังไงจะเหมาะกับผม”

“คุณน่าจะรออีกสักห้าปี สำหรับตอนนี้เป็นมิตรกับไบมีดโกนไว้ก่อนดีกว่า”

“แปลว่าคุณไม่ชอบหนวดเคราของผมใช่ไหม”

เสียงถามหยอกเย้าทำให้เธอรีบค่าน “ไม่ใช่ชอบหรือไม่ชอบก็มันไม่เกี่ยวกับฉันสักหน่อย ฉันแค่บอกว่ามันไม่เหมาะกับคุณเท่านั้น”

“อยากเห็นหน้าตามเวลาไม่มีหนวดเคราพวกนี้ไหม”

“ไม่อยากจะ”

“จริงหรือ อยากหย่อนน้า”

เธอบั่นสี่หน้าเอ็นขาหันมาเถียง “ฉันจะอยากเห็นทำไม” หากพอดาสบตาที่เป็นประกายวาววาม ใบหน้าสีอ่อนก็เรื่อขึ้น ริมเมินหนีอีกฝ่ายยังแก้งยั่ว “รู้ไหมว่าทำไมผมต้องไว้หนวดเคราตั้งแต่ยังหนุ่ม”

“ไม่รู้ค่ะ”

“ถ้าไม่มีหนวดเคราพวกนี้พ่อแม่ผมจะเดือดร้อน เพราะว่าสาวๆ จะพากันคลั่งไคล้ไหลหลง...”

“สาวๆ หัสตินคลั่งไคล้ความแปลกประหลาดกันหรือคะ”

“ผมหลอนนะ!”

“หลอนจนต้องปิดบังไว้”

“ใช่แล้ว”

เธอมองท้องฟ้าเปลี่ยนเรื่องพูด “ทำจะอีกนานกว่าฝนจะหยุด”

เขามองเธอแล้วผลอถาม “ทำไมคุณถึงยอม..!” เสียงถามขุ่นของชะงักลงเฉยๆ

เธอหันกลับมา “ยอมอะไรคะ”

เขานิ่งทำให้เธอแปลกใจ ชายหนุ่มซ่อนประกายดาววาววามไหวไหว ตั้งใจเปลี่ยนเรื่อง “ยอมเป็นภรรยาของนายพล”

“คุณจะทำอะไรทำไม”

“ถ้าจริง ผมจะได้ดีใจ”

“ดีใจ? เพราะอะไรคะ เพราะฉันมีเจ้าของแล้วใช่ไหม”

“เพราะผมจะได้ไม่ต้องระวังตัวมากไป รอนแรมกับหญิงสาวชาวโสฬสไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ถ้าผู้หญิงคนนั้นมีสามีแล้วก็คงเป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

รอยยิ้มก่อนวนทำให้ประกายตาเธอวาววาบราวกับมีไฟก่อตัว

“ฉันจะเป็นหญิงสาวหรือว่ามีสามีแล้วก็ไม่มื่ออะไรแตกต่าง คุณ

ต้องระวังตัวให้มากที่สุด ผู้หญิงทุกคนรักศักดิ์ศรีกันทั้งนั้น”

“เงินหรือ ผมจะจำไว้” สีหน้าเขายังยั่วเย้า “ผมไม่ทันได้
คิดอย่างนั้นเมื่อตอนที่คุณร้องขอตามมาด้วย”

เสียงเธอขุ่น “เพราะว่าฉันไม่มีทางเลือกอื่นต่างหาก”

“จะให้ผมเชื่อหรือว่าคุณจำเป็นต้องไปหีสตินให้ได้ เพื่อแสดง
นาฏศิลป์เท่านั้น แล้วยังไม่ยอมไปทางเครื่องบินทั้งที่ง่ายและปลอดภัยกว่า
เครื่องอีกไม่ก็ขั้วโมงเท่านั้นเอง”

“จะเชื่อหรือไม่เชื่อ ยังไงๆ ฉันก็มาแล้วและยืนยันที่จะให้คุณ
รักษาความเป็นสุขภาพบุรุษไว้ด้วย”

“แต่ผมไม่ยืนยันด้วยนะ”

ทิพย์เชิดริมฝีปากมองเมินไปทางอื่น ปรกกายตาชายหนุ่มวาบวับ
แต่ก็หมดความคิดจะตามต่อแยะ

“ฝนซาแล้ว เดินต่อไปเรื่อยๆ ดีไหม จะได้ไม่หนาว”

เธอขยับตัว อีกฝ่ายก้าวตามเพราะอยู่ภายใต้ผ้าใบเดียวกัน

ฟ้ามืดลงทุกทีจนแทบไม่เห็นทาง เสื้อผ้ายังหมาดน้ำฝนแม้จะบิต
สะบัดครั้งแล้วครั้งเล่า ชายหนุ่มกางถุงนอนผ้าใบที่ถูกใช้เป็นร่มกันฝน
เมื่อครู่ก่อนลงบนพื้นดินที่เปียกชื้น แกล้งเย้าว่า

“มีที่นอนอยู่อันเดียว คงต้องใช้ด้วยกันแล้วละ”

เธอเมินหน้าหนี “คุณนอนเถอะ ฉันจะนอนโคนต้นไม้”

เธอเลี่ยงออกไปอย่างตั้งใจจริง ไม่ง่ายกว่าชายหนุ่มจะไล่ให้เธอ
เข้าไปนอนแล้วรูดซิปปิดให้ “เอาละ ถอดเสื้อออกมาตากไว้เถอะ
อย่างนอนทั้งเสื้อผ้าเปียกๆ ประเดี๋ยวจะไม่สบาย”

“ไม่เอา”

“อย่าตื้อน่า คุณเป็นลูกทีม ต้องทำตามคำสั่งผมนะ”

“บอกว่าไม่ก็ไม่ซี”

เขายกไหล่อย่างจนใจ “ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจ แต่ว่าขอที่ตรงริมข้างๆ นี่ให้ผมนิดหนึ่งได้ไหม หรือว่าจะใจร้ายให้นอนบนดินเปียกๆ จริง ๆ”

เธอนิ่งอยู่นาน แต่ที่สุดท้ายก็บีบร่างขยับไปจนริมสุดของถุณนอนที่ห่อหุ้มกาย เหลือที่แคบๆ ด้านข้างให้ร่างใหญ่ทอดกายลงนอนขนาน... เธอต้องเมินหนาหน้าด้วยความรู้สึกว่าอุ่นแม้มันผ่นผ้าใบกางกั้น

ชายหนุ่มแกล้งหันหน้าเขาหา แลวกก็โดนเอ็ดเสียงเซียว

“หันหน้าไปทางอื่นซี”

“ขอโทษ ก็มันเคยชินแบบนี้” ร่างใหญ่พลิกหันหลังให้อย่าง

ว่างาย

ทิพย์อดตงสยไม่ได้ “คุณแต่งงานแล้วหรือ”

“แต่งงานแล้ว”

เธอเงยบไป

“เสียตายหรือ” เสียงถามกลับมายั่วเย้า อีกฝ่ายร้อนตัว

“เสียตายอะไร”

ใบหน้าที่รกรกหวดเคราหันกลับมาอีกครั้ง ประกายดาวาบัว

“ก็ที่ผมมีเจ้าของแล้วนะซี”

“ฉันจะต้องเสียตายทำไม หันหน้าไปทางอื่น ไม่งั้นฉันจะ...”

“เอาละๆ ราตรีสวัสดิ์”

เธอชิงหันหน้าด้วยอาการฮึดฮัด ได้ยินเสียงอีกฝ่ายหัวเราะ

ร่างสองร่างนอนเคียงกัน เพียงกั้นไว้ด้วยผืนผ้าใบกรุหนาที่ห่มห่อร่างของทิพย์ไว้ แม่รู้สึกผิดแปลกแต่ความเหน็ดเหนื่อยก็ทำให้ต่างหลับลงในเวลาไม่นาน

ดึกสงัด ร่างบางๆ ที่สิ้นสถานะอยู่ข้างในถุณนอนทำให้ชายหนุ่มตื่น ดวงตาเธอปิดสนิท มีเสียงพึมพำผ่านริมฝีปาก

“พี่อุษา... พี่อุษา...”

ชายหนุ่มเอียงหน้าเข้าไปใกล้ ได้ยินเสียงพิมพ์คำคร่ำครวญ

“พี่อุษา หญิงหนาว... หนาวเหลือเกิน...”

เขาพาดแขนกอดเธอ ประทับจุมพิตปลอบโยนที่ข้างขมับครึ่งแล้วครึ่งเล่า... เสียงพิมพ์คำเจี๊ยบลง เธอตัวสั่นเป็นพักๆ แต่ก็หลับสนิทราวกับเด็กน้อยในอ้อมกอดของผู้ดูแลที่ไว้วางใจ...

แสงสว่างของรุ่งอรุณอาบไล้ใบหน้าเมื่อทิวพยัคฆ์ลมพัดตีต้นด้วยความปวดระบมทั้งในศีรษะและตลอดทั้งร่าง เธอจุนงงกับร่างอุ่นที่แนบชิดเอื้อแขนโอบไว้ราวจะปกป้อง หากครั้นหันมาพบไรหนวดเคราอ่อนๆ ที่ทาบอยู่บนผิวสีทองละเอียด เธอก็ตัวชวาบ

ลมหายใจของชายหนุ่มอ่อนลึกลับสม่ำเสมอบอกให้รู้ว่าเขายังหลับสนิท ทิวพยัคฆ์รวบรวมความกล้ามองสำรวจ เธอเห็นรูปตายาวที่มีขนตางอนสั้นๆ เรียงเป็นแผง คิ้วเข้มยาวสวยราววาด ผม่อนๆ ทั้งปอยปรกลงมาที่หน้าผาก

เธอนึกถึงชายหนุ่มชาวหัดดินที่เคยรู้จักเมื่อหกปีก่อน หนุ่มน้อยที่สัญญาจะแต่งงานกับเด็กสาวต่างเมืองหลังจากพบกันเพียงไม่กี่ครั้ง... ห้าปีหลังจากนั้นเขาก็ทำตามที่พูดไว้ เพียงแต่เธอต่างหากที่เป็นฝ่ายบิดพริ้ว

ควรจะเรียกว่าเธอทรยศหรือไม่หนอ

ที่น่าเสียใจที่สุดก็คือ คนที่เธอส่งไปแต่งงานแทนด้วยความตั้งใจดี กลับกลายเป็นงูพิษที่กำลังจะก่อหายนะขึ้นในบัลลังก์แห่งบิดาของสามีตนเอง

ไม่ว่าองค์ชายจะรักใคร่พระชายาหรือไม่ ถึงอย่างไรที่สุดแล้วมันก็คือการพลัดพรากที่เจ็บปวด... ไม่ว่าเธอจะสำเร็จโทษพระชายาสำเร็จหรือไม่ ความสูญเสียย่อมจะตกอยู่กับพระองค์

องค์ชายภควัด...

รอยเอกภักดีลืมนดาตื่นขึ้นพอดี สิ่งแรกที่เห็นก็คือดวงตาดำขลับ
โศกสลดกำลังจับจ้องมองอยู่ หญิงสาวรีบขยับหนี อากาเรดิ้นรนกลบเกลื่อน
ทำให้ชายหนุ่มต้องพลิกร่างลุกขึ้น

“พอตื่นก็ทำฤทธิ์เลย”

“ฉันปวดไปหมดทั้งตัว”

“ผู้หญิงนี้ทำไมโวยวายเก่งจัง”

ชายหนุ่มรูดซิบลูกนอนให้เธอคลานออกมา ทิพย์ปวดระบมไป
ทั้งร่าง พอลุกขึ้นยืนก็ปวดเซ มึนงงจนต้องยอมให้อีกฝ่ายประคองลงนั่ง

“คุณเป็นไข้ เห็นไหม บอกไม่ให้นอนทั้งสี่เปี้ยกๆ ก็ไม่เชื่อ”

“ช่างเถอะ ประเดี๋ยวก็หาย”

“ขอให้หายจริงๆ เถอะ”

เธอขบศีรษะลงกับที่นอน ลงนอนขดตัวหลับตานิ่ง ชายหนุ่ม
วางมือทาบที่หน้าผากผุดผาด ขมวดคิ้วยุ่ง

“ตัวร้อนจริง แล้ววันนี้จะเดินทางไหวหรือ”

“คุณกลัวฉันจะถ่วงให้ช้าใช่ไหม” เธอเบี่ยงศีรษะหนีห่างๆ ที่
ลืมนดาไม่ขึ้น “ไปก่อนก็ได้ ทั้งฉันไว้ตรงนี้แหละ”

“ยังจะงอแงอีก”

อาหารเข้าถูกเปิดจากกระป๋อง ทิพย์ฝืนใจกลืนได้ไม่กี่คำก็เบ้หน้า
ชายหนุ่มจึงยื่นกระติกน้ำและเม็ดยาให้

“อีกประเดี๋ยวก็คงดีขึ้น แล้วเราจะเดินทางกันต่อ”

มือเรียวยาวใส่ปาก ชายหนุ่มมองตามแล้วจับมือไว้

“ทำไมเล็บคุณเป็นสีดำ”

เธอดึงมือหนีอีกฝ่าย “ฉันทาเล็บ”

“แค่สามเล็บนี่นะ แพ้ขันเมืองไหนกัน”

“ช่างเถอะ” เธอผลลุกหนีตัวๆ

ชายหนุ่มพับถุงนอนแล้วบีบมันมัดไว้ตามเดิมพลางนึกถึงเจ้าคน
ก่อการร้ายที่มีอาการแปลกประหลาดอยู่ที่ท้ายเครื่องบินกับเธอสองต่อสอง
เหตุการณ์นั้นฉุกฉุนทุกและเกิดขึ้นรวดเร็วอยู่ที่ด้านหลังของผู้คน
หลังจากนั้น หญิงสาวก็หลบเสียงที่จะตอบคำถาม เรื่องที่ไดยินจึงเป็น
เพียงคำบอกเล่าที่ผิดเพี้ยนกันไปและไม่ได้ให้ภาพที่ชัดเจนเลย

เสียงถามมีกังวานครุ่นคิด

“จริงไหมที่เขาวารางค์โสฬส เป็นเจ้าตำรับการทำยาพิษ”

“ไม่จริง...!”

สีหน้าเขาบอกความไม่เชื่อถือ “คุณตอบเร็วเกินไป”

“ก็ได้... ไม่..จริง... ค่ะ... ที่นี้ข้าพหรือยัง”

ชายหนุ่มหัวเราะ “ไม่ยักรู้ว่าคุณก็เกรงเป็นด้วย”

“จะไปกันหรือยังคะ”

แม้จะผินใจพาตัวก้าวไปข้างหน้า แต่สังขารกลับไม่ยอมเชื่อฟัง
หัวใจที่กล้าแกร่ง... ร่างบางๆ หრุดลงคู่ตัวลงไปกับพื้นเมื่อชายหนุ่ม
หยุดเดินเพื่อจำแนกทิศทาง

มือใหญ่ได้รูดสายเอี๊ยมมาประคอง “คุณไปไม่ไหวแล้ว”

ทิพย์เบียงหนี “ไหวซี... แค่อพยักประเดี้ยวเดียว”

ชายหนุ่มหันไปสนใจแผนที่แล้วมองไปรอบๆ “ใกล้จะถึงแม่น้ำ
แล้ว” เขาหันมามองเธออย่างเป็นกังวล “ลุกไหวไหม”

เธอพุงกายลุกขึ้น คราวนี้ยอมให้อีกฝ่ายประคองแต่โดยดี

“ถ้าถึงแม่น้ำแล้วเราจะไปกันยังไงคะ”

“หาเรือที่พวกเราซ่อนไว้ ไม่นานก็ต่อแพ”

“ดี ฉันจะได้นอนให้สบาย” เธอแข็งใจหัวเราะ

ครู่ใหญ่ก็มีธรรนำปรากฏให้เห็น เมื่อเดินลัดเลาะตามไปชั่วครู่
ก็พบกระท่อมถนอยหลังหนึ่ง ชายหนุ่มปลดเปลื้องจากบ่าบอกให้เธอรอแล้ว

เขาไปสำรวจ อีกครูก็กลับออกมา

“กระท่อมร้างไม่มีใคร เราคงอาศัยนอนได้สักคืน”

“นี่ยังวันอยู่เลย เราจะหยุดที่นี่หรือคะ”

“จนกว่าคุณจะได้ขึ้น”

กระท่อมมอญเก่าแก่ผู้พัง ฝนที่ตกหนักหลายๆ วันมานี้ ลัดเข้า มาตามประตูหน้าต่างและหลังคาที่รั่วเป็นช่องโหว่ ช่วยชะล้างฝุ่นผงและ ซากแมลงออกไป ฝนไม่หย่าๆ ยังอุ้มน้ำเปียกชื้น นายร้อยเอกจากหัตถ์ดิน ดึงถุงนอนผ้าใบออกมากางปูให้ตรงที่ซึ่งแห้งที่สุด

เขาเปิดอาหารกระป๋อง เคี้ยวชิ้นให้เธอทาน ตามด้วยยาแก้ไข้ ที่แบ่งมาจากคนนำทาง ทิพย์ทำตามก่อนจะหลับไหลด้วยความอ่อนเพลีย

เธอหลับไปนาน มารู้สึกตัวเมื่อมีอะไรบางอย่างเคล้าเคลีย ไบหน้า... ลมหายใจอุ่นๆ รดริน ริมฝีปากที่รอบล้อมด้วยไรหนวดเครา อ่อนนุ่ม ไล่ประทับจุมพิตอ่อนโยนจากข้างแก้มเต็มตึงถึงริมฝีปากบางสีอ่อน ที่เหง้าปากเพราะพิษไข้

เธอลืมตาอย่างงุนงง ความมืดทำให้รูว่าเป็นเวลาค่ำ

พอรู้ว่าอะไรเป็นอะไรร่างบางก็ไหวตัวตื่นหนี มือบางๆ ฟาดเข้า ที่ใบหน้าของคนที่ไม่มีท่าทีจะตามฉุดรั้งขึ้นใจเสียงดังแผยะ

“บังอาจ...!”

เสียงกรีดโกรธเกรี้ยว พลิกตัวลุกขึ้นนั่ง ชายหนุ่มหัวเราะ

“ตื่นแล้วนี่ แรงเยอะกว่าคนไม่ป่วยอีกนะ”

“กล่าดียังไง...!”

“ก็มันอดใจไม่ได้”

“แย่มาก เลวมาก ไม่เป็นสุภาพบุรุษเลย...!”

“ก็บอกแล้วว่ามันอดใจไม่ได้” เขาลูบไบหน้า น้ำเสียง

ไม่เคียดไม่รอน

“ไหนคุณบอกว่าแต่งงานแล้วยังไงล่ะ”

“ก็แต่งงานจริงๆ”

“เลวมาก” เธอพูดไม่ออก “ถ้าคุณทำอย่างนั้นอีก...”

ประกายตาเขาระยิบอยู่ในความมืด “อันนี้รับรองไม่ได้ ถ้าผลอ
ตัวผมอาจทำมากกว่านั้นก็ได้”

ท่าทีของเขาออกใหญ่ว้าแก๊ง พอหายตกใจทิพย์ก็ใจสั้นด้วย
ความซัดเซิน เธอสะบัดหน้าหันหนีประกายตาวาววามที่จับมอง

“ไม่เคยถูกจูบมาก่อนใช่ไหม” เสียงถาม “ไม่อยากจะรู้หรือ
ว่ามันเป็นยังไง ทำไมเขาถึงได้จูบกัันอยู่ทุกมุมโลก”

“ไม่อยากจะ...”

“ทำไมล่ะ คุณเป็นสาวสวย ไม่ใช่แม่ชีสักหน่อย”

“ถึงอย่างไรก็ไม่เข้ากับคุณแน่...” เธอรู้สึกวูบวาบส่งเสียงเกรี้ยว
กลบเกลื่อน ผุดลุกขึ้นในท่าที่ซวดเซ อีกฝ่ายลุกตาม

“ไม่ใช่กับผมเพราะคิดว่าผมเป็นแค่คนเดินดินธรรมดาใช่ไหม”

“งั้นคุณไม่ใช่คนธรรมดาหรือ!”

สีหน้าของเธอทำให้ชายหนุ่มรู้ตัว รีบพุดกลบเกลื่อน “ก็ผม
เป็นแค่นายร้อยเอกตอกตอย ไหนจะสูทนายพลคนเก่งของคุณได้”

ทิพย์ค่อยคลายใจ

“อย่าทำอย่างนั้นอีกก็แล้วกัน ไม่อย่างนั้นคุณลำบากแน่”

“ลำบากยังไงหรือ” ประกายตาเขาแพรวพราย

ทิพย์นิ่งไม่ออกเหมือนกัน จึงได้แต่ขู่ว่า

“ฉันจะมาคุณ”